

UCHWAŁA NR LXX/466/93

Rady Miasta Krakowa

z dnia 8 stycznia 1993 r.

w sprawie polityki zagranicznej samorządu Miasta Krakowa.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym /Dz. U. Nr 16, poz. 95, Nr 32, poz. 191, Nr 34, poz. 199, Nr 43, poz. 253, Nr 89, poz. 518, z 1991 r. Nr 4, poz. 18, Nr 110, poz. 473 i z 1992 r. Nr 85 poz. 428/ Rada Miasta Krakowa uchwała, co następuje:

§ 1.

Rada Miasta Krakowa przyjmuje założenia polityki zagranicznej samorządu Miasta Krakowa opracowane przez Komisję ds. Współpracy z Zagranicą i Współpracy z Gminami, których jednolity tekst stanowi załącznik do niniejszej uchwały

§ 2.

Rada Miasta Krakowa zobowiązuje Zarząd Miasta Krakowa do opracowania konkretnych i szczegółowych:

- a/ projektów dostosowania struktury administracji samorządowej Miasta Krakowa do rangi i wymogów polityki zagranicznej określonych w załączniku do niniejszej uchwały;
- b/ sposobów i procedur służących realizacji polityki zagranicznej miasta, a w szczególności: - promocji miasta, - protokołu przyjmowania wizyt zagranicznych przez władze Miasta Krakowa,
 - zasad kwalifikowania osób reprezentujących władze samorządowe Miasta Krakowa na zewnątrz,
 - zasad obiegu korespondencji w wymianie z zagranicą;

§ 3.

Rada Miasta Krakowa zobowiązuje Zarząd Miasta Krakowa do przedłożenia projektów, o których mowa w § 2 do oceny i zatwierdzenia przez Radę w terminie 30 dni od daty przyjęcia niniejszej uchwały.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Wiceprzewodniczący Rady

Jerzy RONIŁKIER

POLITYKA ZAGRANICZNA SAMORZĄDU MIASTA KRAKOWA

1. POJĘCIA PODSTAWOWE

Przez politykę zagraniczną władz samorządowych Miasta Krakowa rozumie się koncepcje i działania samorządu miejskiego pozwalające jak najskuteczniej zaspokoić potrzeby społeczności miejskiej w tych dziedzinach, w których formy współpracy z zagranicą są pożądane lub niezbędne.

Na politykę zagraniczną składają się:

- zbiór zasad, według których powinna ona być kształtowana,
- cele, jakim ma ona służyć. Celami tymi jest zrealizowanie wybranych i uporządkowanych według hierarchii ważności potrzeb gminy,
- sposoby realizacji tych celów. Wśród tych sposobów szczególne znaczenie należy przypisać promocji miasta.

2. ZASADY POLITYKI ZAGRANICZNEJ

2.1. Zasada całościowego myślenia. Należy szczególnie zwrócić uwagę na to, iż polityka zagraniczna powinna uwzględniać wszystkie potrzeby gminy, w których współpraca z zagranicą może być korzystna - bez względu na to, czy ich zaspokojenie jest ustawowym obowiązkiem samorządu miejskiego, czy innych władz. Sztucznie powstałe i podlegające nieustannym zmianom bariery podziału kompetencji oraz zakresu uprawnień nie mogą być przesłanką do pomijania przez władze samorządowe tych dziedzin życia, które jedynie pośrednio lub w ogóle im nie podlegają - bądź to administracyjne, bądź to terytorialnie. Samorząd może bowiem stosować tutaj własne metody, właściwe dla gospodarza, a nie dla administratora.

Władze samorządowe są w szczególny sposób powołane do tego, by takiemu - całościowemu - myśleniu o sprawach miasta sprzyjać i patronować. Władze administracji państwowej - bądź to resortowe, bądź to wojewódzkie - są zobowiązane rozpatrywać swe zadania przede wszystkim w świetle polityki rządu lub poszczególnych jego resortów. Nie musi to oznaczać sprzeczności z interesami lokalnymi, ale stwarza ograniczenia w postrzeganiu interesów samego miasta. Natomiast rozliczne instytucje i organizacje posiadające kontakty zagraniczne działają w imię swych własnych potrzeb i ze zrozumiałych powodów nie biorą pod uwagę interesów miasta jako całości.

2.2. Zasada współdziałania. Pragnąc kształtować harmonijną i jednorodną politykę zagraniczną miasta należy - na ile to tylko możliwe - dążyć do wyraźnego określenia i sprecyzowania interesów poszczególnych grup społecznych, ośrodków życia gospodarczego, politycznego itp. oraz źródeł ewentualnych konfliktów po to, by następnie harmonijnie je ze sobą godzić. Niezbędne jest zatem podjęcie przez władze samorządowe współdziałania z różnymi instytucjami i organizacjami oraz przyjęcie na siebie roli gospodarza i inspiratora wspólnych przedsięwzięć, które stwarzałyby wszystkim optymalne warunki do zaspokojenia określonych potrzeb.

Współdziałanie powinno obejmować wysiłki nad takim ukształtowaniem życia w mieście, by czyniło je atrakcyjnym dla zagranicy.

By mówić o skutecznym współdziałaniu konieczne jest przyjęcie założenia, iż wszystkie strony uczestniczące w kształtowaniu polityki zagranicznej miasta upatrują swój interes w podjęciu wspólnych działań i że nie traktują uczestnictwa w tym procesie, jako okazji do czerpania wyłącznie jednostronnych korzyści.

- 2.3. Zasada pośrednictwa. W oczach zagranicy samorząd jest tym partnerem, który cieszy się największym prestiżem i który powinien mieć najlepsze rozeznanie w sprawach miasta.

Stąd głównym atutem samorządu w jego kontaktach z zagranicą powinien być jego autorytet. Powinien on być zachętą dla wielu instytucji miejskich poszukujących kontaktów zagranicznych do korzystania z autorytetu i powagi władz miasta.

Wydaje się zatem, że w obecnych warunkach najwłaściwszą rolą dla samorządu miejskiego byłoby przyjęcie na siebie roli patrona i pośrednika misji dobrych usług pomiędzy różnymi instytucjami miejskimi /w tym także komunalnymi, lecz nie tylko/ a ich partnerami za granicą.

Takie rozumienie i pełnienie służebnej roli przez samorząd

- mieści się w ramach możliwości działania administracji samorządowej,
- pozwala wpływać na kształtowanie obrazu miasta i jego kontaktów z zagranicą,
- może przynieść praktyczne korzyści miastu,
- może przyczynić się do sukcesu jego władz samorządowych na tym polu.

- 2.4. Zasada ofensywności. Kraków musi umieć zręcznie wygrywać swe atuty, mając konkurentów w tak znakomicie i świetnie do tego przygotowanych ośrodkach, jak chociażby Budapeszt czy Praga. Kraków będzie coraz bardziej prowincjonalnym miastem Europy, jeżeli sam się nie postara o zdobycie godnej siebie renomy. Stąd konieczne jest prowadzenie polityki ofensywnej.

Polityka ofensywna oznacza nie tylko korzystanie z napływających ofert lecz samodzielne poszukiwanie partnerów oraz wysuwanie swoich własnych propozycji: usług, obustronnie korzystnej współpracy itp. Temu celowi powinna przede wszystkim służyć energiczna promocja miasta za granicą. Powinna ona uwzględniać promocję miasta jako całości, jak też poszczególnych jego elementów, np. promocję kulturalną, gospodarczą, turystyczną. Władze miasta inspirując różne działania i chcąc przyczynić się do rozwoju miasta dzięki dobrze pojętej i realizowanej współpracy zagranicznej, powinny równocześnie oferować pomoc własną, np. usługi, organizowanie konferencji i kongresów itp. Elementy te mogą stanowić istotny czynnik promocji.

- 2.5. **Zasada jawności.** Zważywszy na społeczny odbiór wszelkich instytucjonalnych kontaktów zagranicznych, polityka miasta w tej dziedzinie musi być prowadzona tak jawnie, jak tylko ze względu na ochronę interesów miasta jest to możliwe.

Argumentem dodatkowym na rzecz jawnego prowadzenia polityki zagranicznej jest konieczność zachęcenia do współpracy wielu organizacji i instytucji. Jawność powinna bowiem również służyć pobudzaniu zainteresowania i woli współpracy z miastem wśród jak najszerszych kręgów opinii publicznej i potencjalnie zainteresowanych grup społecznych i instytucji. Powinno to pomóc władzom samorządowym uzyskać jak najgłębszą i jak najszerszą orientację w skali potrzeb, jakim polityka zagraniczna mogłaby służyć.

2.6. Zasada hierarchii potrzeb. Konieczne jest nadanie poszczególnym potrzebom gminy odpowiedniego do ich rangi priorytetu, a zatem trzeba zdecydować, które sprawy – z punktu widzenia miasta jako całości - wymagają załatwienia w pierwszej kolejności, które w drugiej itd. Hierarchia potrzeb w dziedzinie polityki zagranicznej powinna służyć harmonijnej i przemyślanej realizacji polityki miasta na różnych polach: np. w dziedzinie gospodarki, kultury, poziomu życia społecznego, edukacji itd.

2.7. Zasada kompetencji. Polityka prowadzona kompetentnie to taka polityka, w której czynnikiem decydującym o jej kształcie są umiejętności, a nie zakres wpływów lub posiadanej władzy administracyjnej.

Kompetencja w sprawach współpracy z zagranicą ma przede wszystkim dwa aspekty:

- znajomość realiów drugiej strony i możliwość dotarcia do informacji o potencjalnym partnerze,
- umiejętność prowadzenia negocjacji z przybyszami z zagranicy, czyli m. in. znajomość języków obcych, umiejętność dostosowania się rozmówcy do mentalności i świata wyobrażeń naszego partnera oraz przedstawienia siebie oraz swoich propozycji w sposób, który jest dla rozmówcy zrozumiały i do którego jest on przyzwyczajony. To także świadomość, że rola reprezentanta miasta zobowiązuje zarówno wtedy, gdy koszt podróży zagranicznej ponosi gmina, jak i wówczas /może i w nawet większym stopniu niż w pierwszym przypadku/, gdy koszt ten ponosi partner zagraniczny.

2.8. Zasada zgodności polityki samorządu z polityką zagraniczną państwa. Zasada ta wynika z konieczności przestrzegania międzynarodowego ustawodawstwa, międzynarodowych porozumień podpisanych przez władze Rzeczypospolitej Polskiej oraz z przyjętych zwyczajów w kontaktach międzynarodowych. Stosowanie tej zasady nie może oznaczać uzależnienia polityki gminy od administracji państwowej, a jedynie od obowiązującego wszystkich porządku prawnego i zwyczajowego.

3. WARUNKI I ŚRODKI REALIZACJI.

Realizacja powyższych założeń wymaga stworzenia odpowiednich ram organizacyjno-formalnych i finansowych. By móc o sprawach miasta myśleć całościowo i skutecznie współdziałać z innymi muszą zostać stworzone stałe formy współpracy. Ich kształt instytucjonalny, strukturę organizacyjną oraz środki finansowania proponuje Zarząd Miasta, aby wszystkie zainteresowane strony mogły się dzięki tej inicjatywie spotkać. Do współdziałania w tej inicjatywie na zasadzie partnerskiej można zaprosić - w pierwszym rzędzie - władze wojewódzkie i przedstawicielstwa resortowe ministerstw oraz Sejmik Samorządowy i inne ponadgminne organizacje samorządów lokalnych. Oczekujemy, że krąg osób gotowych służyć radą i pomocą poszerzy się o przedstawicieli kół gospodarczych, reprezentantów instytucji życia naukowego i kulturalnego, a także może Władze Kościelne.

Zadania, jakim ta inicjatywa powinna służyć to przede wszystkim koordynacja i inspirowanie wspólnych działań wszystkich zainteresowanych stron. Powinno to obejmować takie dziedziny, jak:

3.1. Informacja, ekspertyzy i promocja, a więc:

3.1.1. Zbieranie wyczerpującej i jak najpełniejszej informacji

- o istniejących w mieście potrzebach, których zaspokojenie wymaga lub może odbywać się przy współdziałaniu zagranicy;
- o kontaktach zagranicznych, jakie różne instytucje i środowiska miejskie już nawiązały. Informacje takie powinny dotyczyć zarówno samych kontaktów jak i możliwości korzystania z nich przez stronę trzecią oraz ewentualnych korzyści, jakie można w ten sposób uzyskać;
- o źródłach informacji podstawowej w takich dziedzinach jak gospodarka, ustawodawstwo, problematyka społeczna itp. Pomocą mogłyby służyć ośrodki informacji placówek dyplomatycznych: zagranicznych w Polsce i polskich poza granicami kraju, centra informacji i banki danych itp. Chodziłoby nie tylko o uzyskanie informacji z tych źródeł, ale również o zapewnienie sobie stałego dostępu i systemu wymiany informacji z tymi ośrodkami;
- na temat instytucji, środowisk, miast i regionów zasługujących na potencjalne zainteresowanie ze strony Krakowa i krakowian;
- o miastach, instytucjach i środowiskach zainteresowanych nawiązaniem współpracy z miastem, jego instytucjami i mieszkańcami;
- przygotowanie /na zlecenie którejś ze stron/ opinii eksperckich.

3.1.2. Współdziałanie i promowanie celów polityki zagranicznej miasta zarówno w społeczności lokalnej, jak i na forum międzynarodowym.

3.2. Szkolenie, przede wszystkim w zakresie:

- sposobu nawiązywania kontaktów, sztuki promocji, a także umiejętności prowadzenia rozmów i negocjacji z partnerami zagranicznymi;
- obowiązujących przepisów prawa krajowego i międzynarodowego odnoszącego się do kontaktów, jakie już nawiązano lub można nawiązać na szczeblu lokalnym;
- przyjętych w kontaktach międzynarodowych obyczajów środowiskowych /np. biznesu, dyplomacji, wymiany kulturalnej/ i miejscowych /np. specyfika kontaktów z Japonią, USA i in./.

Szkoleniami takimi powinno się objąć spośród organów samorządu miejskiego przede wszystkim wyższą kadre administracji samorządowej /w tym prezydentów, dyrektorów wydziałów/, członków Rady i wyższych pracowników jej biura oraz personel administracyjny /np. sekretarki, maszynistki i in./.

3.3. Doradztwo, pomoc w negocjacjach, merytoryczne przygotowanie różnych wariantów decyzji, poprzez m. in.:

3.3.1. Okresowe opracowanie informacji w formie raportów zbiorczych i tematycznych.

Powinny one zawierać m. in.

- wykaz i analizę różnorodnych ofert i rozwiązań,
- wskazania dotyczące najkorzystniejszych decyzji, a także
- wskazówki /swego rodzaju przestrogi/ jak unikać błędów.

W oparciu o takie raporty władze miasta i ich partnerzy w realizacji polityki zagranicznej mogłyby przystąpić do rzetelnego, kompetentnego i szczegółowego wytyczania celów oraz odpowiednich sposobów działań wobec zagranicy - zarówno krótko - jak i dalekofalowych.

3.3.2. Prowadzenie /na zlecenie władz miasta lub innych stron/ rozmów sondażowych i negocjacji wstępnych w sprawach wymagających uzgodnienia stanowisk

różnych stron /np. w przypadku konfliktu interesów różnych środowisk lub instytucji/.

3.3.3. Organizowanie okresowych spotkań władz miejskich i innych instytucji i organizacji celem opracowywania dalszych planów oraz bieżących uzgodnień.

4. WNIOSKUJE SIĘ UTRZYMANIE DOTYCHCZASOWYCH FORM WSPÓŁPRACY MIĘDZY MIASTAMI, A TO:

4.1. Umowa o współpracy na zasadzie miast bliźniaczych.

Jest to umowa szeroka, oparta na stałych elementach. Akcentowanie podobieństwa kulturowego, historycznego i podobnych tradycji.

Umowa ta jest najwyższą formą partnerstwa i zawierana jest na czas nieokreślony.

4.2. Umowa o partnerstwie między miastami.

Brak ww. elementów. Umowa szeroka, zakładająca współpracę w różnych dziedzinach i sferach zainteresowania partnerów.

Umowa ta może być zawierana z wieloma miastami w danym kraju.

4.3. Umowa o współpracy między miastami - ograniczony zakres współpracy np. do ochrony środowiska.

Umowy te /4.2. i 4.3./ zawierane są na czas określony.

4.4. Miastom zagranicznym spełniających warunki charakterystyczne dla miast bliźniaczych może być przyznawany honorowy tytuł Miasta Bliźniaczego Krakowa. Dotyczy to w szczególności miast oddalonych od Europy, które z uwagi na silne środowiska polonijne lub z innych ważnych przyczyn chciałyby otrzymać taki prestiżowy tytuł.

Umowy o współpracy z miastami zagranicznymi winny być oparte o programy współpracy jednoroczne lub dwuletnie.